

EDITORIALA

Bidezkoa al da elektrizitate-enpresei ordaintzen diegun zorra?

ELAn urteak daramatzagu zor bidegabea aztertzen. Zor bidegabe horietako bat estatuak elektrizitate-enpresekiko duen ustezko zorra da. Izan ere, Estatu espainola 1998 urtean herritarrentzat zerbitzu hori liberalizatu zenean hasi zen sektore elektrikoari ordainketak egiten, eta gaur arte. Azkenaldian hainbat adituk kaleratu dituzten ikerketek agerian uzten dute sektoreko konpainiei egindako ordainketak ez datozela bat herritarren interesekin eta, aitzitik, herritarren funtsezko eskubideei kalte egiten dietela. Bidezkotasunaren analisiaren emaitzek erakusten dutenez 1998 eta 2013 urteen bitartean modu bidegabean ordaindu zitezkeen diru-kopuruak, herritarren interesekin bat ez etortzea-gatik, 66.097 eta 76.680 milioi euro bitartekoak izan direla jo daiteke.

Estatuak berak onartu du kostu eta zor horiek gizartearen kontura joan direla elektrizitate-tarifaren bidez. Tarifa horren zati arautuan kostu batzuk energia nuklearrari, tarifa-defizitari eta ikatzari dagozkio eta beste batzuk lehiara trantsizioko kostuak dira. Eta horiek guztiak bidegabetzat jo litezke, herritarren interesen kontra-koak direlakoan. Gure argi-fakturaren merkatu-osagaiari dagokionez, esan dezakegu faktura baldintzaturik dagoela prezioak finkatzen dituen merkatuaren funtzionamendu irregularragatik. Atal horretan sartzen diren faktoreetako bakar bat ere ez ezin da jo herritarrentzako zerbitzutzat. Estatuak, gainera, beste ordainketa batzuk egin dizkie elektrizitate-enpresei, CESUR enkantearen bidez (elektrizitatearen prezioa zehazten duena) eta tarifa-defiziten bidez.

Espainiako elektrizitate-sistema ez da jasangarria. Etengabe dago krisian, eta sistemari eutsi ahal izateko, dirulaguntza publikoak behar dira. Sektoreak 65.000 milioi euro jaso ditu dirulaguntzetan. Ingurumenaren ikuspegitik ere ez da jasangarria, ez dugu aiantzi behar zor ekologikoa. Elektrizitate-sektorea ez da jasangarria, planetaren mugak gainditzen ditu. Eragiten dituen kalteak konponezinak dira, eta ondorio txarrak dakartzkie jendearen osasunari, biziraupenari eta ekosistemaren mantentzeari.

Agerikoa da bestelako energia-eredia behar dugula. Lehenbailehen, gainera.

ELAk prekaritatearen hamaika aurpegiak azaldu zituen Martxoaren 8an

SISTEMA EMAKUMEEN ZAPALKUNTZAN OINARRITZEN DA

Esti Sancho. IF perfumeria-kateak Oarson duen denda batean egiten du lan. Prekaritate egoeran lan egin arren –astean 40 orduko lanaldiaren truke 840 euro irabazten ditu, aparteko-pagak barne– bere lankideekin alderatuta “zortea” duela aipatzen du. “Nik, behintzat, lanaldi osoa dut, baina nire lankide askok lanaldi partzialak dituzte, ordu-tegi zatikatuarekin eta alde zurretik zein egutegi izango duten jakin gabe. Baldintza horietan ezinezkoa da pertsona batek bere bizimodua antolatzea”.

Elena Rodriguez. Sukaldaria da, eta kolektibitatearen sektorean egiten du lan Ascora Plus enpresarentzat. Ez du lanaldi osoa –lanaldiaren %79 du–, eta hileko soldata 1.100 eurokoa da. Elena banandua dago, eta bederatzi urtetako seme bat du. “Asteburuetan ez bada ezin dut nire semearekin ez bazkaldu, ez afaldu, nire ordu-tegia dela-eta. Gure ordu-tegia oso txarra da, bazkari-afariak egin behar baititugu. Eta, nire kasuan bezala seme-alabarik baduzu, ezin duzu beste ezer egin, ez ikasi, ez aisialdirako tarterik hartu...”.

Juani Carmona. Garbikuntzan egiten du lan Gasteizen, Ferrovial enpresan. Hileko soldata mila euroren bueltan dute bertako langileek. Juanik salatzen duenez, lan-baldintzei dagokionez uneoro dardarka daude, lehiaketa bat dagoen bakoitzean soldadak –eta gainontzeko baldintzak– behera botatzen dituztelako. “Azpikontrazioa gure arazorik handienetakoa da, horregatik da hain garrantzitsua ELAk garatu duten Legegintzako Herri Ekimena”.

Karmele Loiti. Arrasaten bizi da, eta bertan egiten du lan, etxez-etxe arretaren sektorean. Karmelek ez daki hilabete bukaeran zenbateko soldata izango duen, egindako lan-orduen arabera kobratzen baitu. “Arrasaten egoera berdinean gaude langile guztiak. Eta, horrela, ezinezkoa da bizitza duin bat ateratzea. Ez dakigu zenbat ordu egingo ditugun hilean lan, eta, beraz, ez dakigu zenbat irabaziko dugun. Eta horrek ondorioak ditu. Kreditu bat eskatzera zoazenean eta zure hileko soldata zein den galdetzen dizutenean, ez dakizu zer erantzun. Kasu askotan, kreditu eskakizuna atzera botatzen dizute horregatik”.

Ainhoa Aranegi. Telemarketing sektoreko Lanalden enpresarentzat egiten du lan. Aparteko-pagak barne hilean gutxi gora behera 1.000 eurotako soldata du. Euskal Herriko enpresa garrantzitsu askori zerbitzuak eskaintzen dizkio Lanaldenek, asteleheneetik igandera 24 orduz. “Euskaltel, Eroski edo Iberdrola bezalako enpresentzat egiten dugu lan. Enpresa horiek sarri askotan euskal labela jartzen diote euren buruari, gure herriaren alde lan egiten dutela zabalduz. Baina, gezurra da. Soilik euren poltsikoen alde egiten dute lan, eta horretarako berdin zaie milaka langile emakume zapaltzea”.

Maribe Cermeño. Etxez-etxe arreta pribatua eskaintzen duen Etxekide enpresako langilea da. Izugarriko prekaritatea jasaten dutela salatzen du. “Nire kasuan, lanaldi erdiagatik hilean 400 euroko soldata dut. Gurean ez dago apenas lanaldi osorik. Lanaldi gehienak partzialak eta zatikatuak dira. Batzuetan goizean bi ordu egiten dituzu lan, eta arratsaldean beste bi. Pentsa Bilbokoa ez bazara! Goizeko txandatik arratsaldeko txandara bitartean kalean zer edo zer jaten baduzu eta gainera garraioa ordaindu behar baduzu, ditugun soldatekin egun guztia kanpoan pasa duzu eta gainera dirua galdu duzu!”.

Marta Obregon. Santander bankuko langilea da. Bere inguruko emakume askorekin alderatuta soldatari dagokionez ezin dela kexatu aitortzen du. “Guk eskala asko ditugu, eta soldatari dagokionez maila ezberdinak daude. Dena den, nirea bezalako postuetan hilean batez-beste 1.600 euro inguru irabazten da”. Hala ere, zenbaki horren atzean iruzur handi bat dagoela azpimarratzen du. “Nire lanpostuan lanean hasi nintzenean esan zidaten ordu-tegia 8 eta 15 ordu bitartekoa zela. Tira, pentsatu nuen txantxa bat zela, eta zera esan nahi zidatela: ordu-tegia goizeko 08:00tatik arratsaldeko 15:00ak arte zela. Ba ez, lanaldia 8 ordukoa izan liteke... edo 15ekoa! Egunero bai, goizean 8tan sartzen gera eta 15:00tan atera... bazkaldu eta atzera bueltan bulegora itzuli eta makina bat ordu sartzeko. Behin lan egindako ordu guztiengatik zenbat irabazten nuen kalkulatu nuen, eta kontua da ordua 6 eurotan kobratzen nuela. Horrela begiratuta ez da horrenbeste pagotxa. Eta, noski, ahaztu gabe horrenbeste lan egiteak atzetik dakartzan ondorio guztiak: ezin kontziliatu, arazo psikologikoak, estresa...”.

Lucia Puertas. Kolektibitatearen alorrean egiten du lan, Cocina Central Goñi eta Eulen enpresentzat. Sektoreko langile guztiak –%98– emakumeak direla dio Puertasek. “Soldatari dagokionez ez da prekariora lan egindako ordu bakoitzagatik irabazten dena kontutan hartzen bada. Baina, arazoa zera da, gurean ia inork –inork ez esateagatik– ez duela lanaldi osoa. Lanaldi ohikoenak hiru ordu ingurukoak dira, eta horrela, noski, ezinezkoa da hilabete bukaeran soldata duin bat izatea. Horregatik, sektoreko baldintzen duintzean eta profesionaltasunean urrats handiak eman diren arren, asko gelditzen da lortzeko. Langile gehienak edo amak edo ikasleak edo beste lan bat bilatu arte sektorean lanean hasten diren emakumeak dira, egunean ordu batzuk lan eginda dirutxo bat irabazten duten emakumeak. Baina honela, noski, pertsona batek ezin du bizimodu duin bat aurrera atera”.

Irantzu Zorzabalbete. BM supermerkatu kateak Bizkaian duen saltoki batean egiten du lan. Bere lanerako enpresek kualifikazio berezirik eskatzen ez dutenez, jendearentzat *soldata osagarri* bat lortzeko aukera gisa planteatzen da. “Lanaldi osoa dugun langileon soldata 1.200,82 eurotako da. Arazoa da langile askok lanaldi partziala dutela. Eta, egiten diren kontratazio berrietan, zer esanik ez. Erretiroa hartu duen lagunen bat ordezkatzeko ez bada, egiten diren kontratazio berri guztiak lanaldi partzialarekin egiten dira”.

1.200
EUROTIK
GORA

Aurreko orrialdean jasotzen diren testigantza hauek ELAk Martxoaren 8a –Emakumeen Nazioarteko Eguna– zela eta Donostiako Kursaal aretoan egin zuen ekitaldian entzun ahal izan ziren. Izan ere, prekaritatearen kontrako kanpaina betean murgilduta egonik, sindikatuak Euskal Herrian milaka eta milaka emakumek sufritzen duten prekaritatea salatu nahi izan zuten. Edo, zehatzago, sufritzen duten prekaritate bikoitza: prekaritatea enpleguan eta prekaritatea bizitzan.

Estik, Elenak, Juanik, Karmelek, Ainhoak, Maribek, Martak, Luciak eta Irantzuk euren lekukotza utzi zuten. Azken finean, prekaritateari aurpegia jarri zioten. Norbera bere bizipen eta gogoetekin eurak izan ziren Martxoaren 8ko protagonistak. Lekukotza hunkigarriak eskaini zituzten, Euskal Herriko emakume askok euren egunerokotasunean sufritzen duten prekaritatearen adierazle.

Estik aipatu zuen IF-en duen lanaldi osokoaz gain beste lanaldi partzial bat duela hilean soldata duin bat jasotzeko. **Elenak** aipatu zuen bere lana kaka bat izan arren beste emakume askorekin alderatuta pribilegiatu bat dela. **Juanik** salatu zuenez berak kamioilari gida-baimena izan arren ez du sektore horretan inoiz lanik aurkitu, emakumeek jasaten duten bazterketaren adibide. **Karmelek** bere lanaren inguruan hausnartu zuen, emakumeen etxeko-andre rola lan munduan nola islatzen den azalduz. **Ainhoak** emakume euskaldunentzat ondo ordaindutako lanik ez dagoela salatu zuen, kontziliaziarako dituen trabak gaineratuz. **Maribek** bere lanaldi bikoitza azaldu zuen, lanetik ateratzen denean etxean gero beste lanaldi oso bat duela agertuz. **Martak** salatu zuenez bere lanean ama bazara oso zaila da bankuan mailaz igotzea, eta ama askok mailaz jaistea eskatzen dutela gaineratu zuen, laneko presioak kausa. **Luciak** nabarmendu zuen oraindik ere gizonek ez dutela berea bezalako lanik onartzen, oraindik ere gizartean oso barneratuta baitago soldata gizonezkoek eraman behar dutela etxera eta emakumeena osagarri bat besterik ez dela. **Irantzuk** denbora libre izateko eskubidea aldarrikatu zuen, eta kezkatuta agertu zen kontsumoan oinarritutako gizarte bat eraikitzea bilatzen duten horiekin.

Eta, guztiek, nola ez, ELAko militante izanik, euren borrokan sindikatuaren garrantzia azpimarratu zuten. Gora Martxoaren 8a! Gora emakumeen borroka!

Esti, Elena, Juani, Karmele, Ainhoa, Maribe, Marta, Lucía e Irantzu. Nueve mujeres, militantes de ELA, que con su testimonio pusieron el 8 de Marzo voz y rostro a la precariedad laboral

EL SISTEMA CAPITALISTA ES PATRIARCAL

Además de poner rostro y voz a la precariedad que afecta a gran parte de las mujeres en Euskal Herria, ELA hizo una lectura política para analizar los motivos de la discriminación –tanto laboral como en los diferentes aspectos de la vida– que sufren las mujeres. Para ello intervinieron las responsables del Área de Igualdad –Leire Txakartegi y Jone Bengoetxea– y el secretario general, Adolfo Muñoz.

Leire Txakartegi comenzó su intervención destacando que para hacer una lectura política en torno a la precariedad que sufren las mujeres es imprescindible hablar del patriarcado. “El patriarcado: esa palabra invisible para muchos pero sin la cual el sistema capitalista no pervive. Ese sistema que se sustenta en la subordinación de las mujeres e impone todo un sistema de valores desde la supremacía masculina. El patriarcado no solo son datos de la precariedad, estamos hablando de cómo se configura el mundo, de cultura, de nuestra educación, sistema de valores... Todos y todas lo tenemos dentro. Todavía, a veces, cuesta aún reconocer y visibilizar las desigualdades de género, porque se esconden detrás de los roles tradicionales de género, de lo supuestamente *neutral* (cuando no es neutral...), del *interés general* (cuando realmente es el interés de los hombres...)”.

Jone Bengoetxea destacó durante su análisis que el feminismo complejiza y profundiza el análisis político y social. “El feminismo saca a la luz todo lo que la política oficial no ve, incluso lo que la izquierda no ve. Por ello, cualquier proyecto político o actor social que busque la transformación social que no contemple la mirada feminista, se quedará a medio camino y con el foco a media luz. Cuando hablamos de la precariedad, también. Y en este sentido, conviene mencionar que la precariedad va más allá de la precariedad laboral y que como plantea el feminismo, convendría colocar la cuestión en su integralidad y hablar de la precariedad de la vida y de la crisis de los cuidados. Es decir, el conflicto capital-vida. ¿Qué vamos a colocar en el medio del sistema? ¿Aún la producción?”

Por su parte, **Adolfo Muñoz** defendió la ILP presentada por ELA en el Parlamento Vasco como una herramienta para hacer frente a la precariedad en la subcontratación de la administración, precariedad que afecta, especialmente, a las mujeres.

Tras el acto del Kursaal las y los militantes de ELA congregados se dirigieron en manifestación hasta la Plaza Gipuzkoa, para terminar ante la Diputación, donde se interpeló a las instituciones por su responsabilidad en la desigualdad estructural entre hombres y mujeres. Además, ELA se sumó a las diferentes convocatorias que el movimiento feminista organizó a la tarde por toda Euskal Herria.

LABURREAN / BREVES

• Gran acuerdo en la limpieza viaria de Ortuella

ELA, el Ayuntamiento de Ortuella y la empresa adjudicataria del servicio de la limpieza viaria, residuos urbanos y cementerio (UTE Cespá-Asaser) lograron el 4 de marzo un acuerdo que supone una gran mejora en las condiciones de trabajo de las y los trabajadores encargados de esas labores: subida salarial del 30%, ultractividad indefinida, blindaje frente a la inaplicación, subrogación del personal, limitación de la flexibilidad al 5%, complementos de I.T. del 100%...

Luis Torres, responsable de ELA en el Ayuntamiento de Ortuella, valora muy positivamente el acuerdo logrado, y destaca que ha sido fruto de la lucha y de la movilización de la plantilla. “No podemos olvidar

que el acuerdo ha sido posible tras dos semanas de huelga y movilización de una plantilla que desde el primer minuto se ha movilizó por unas condiciones laborales dignas. El éxito logrado deja en evidencia la importancia tanto de la movilización de las y los trabajadores como de la Iniciativa Legislativa Popular que ha desarrollado nuestro sindicato en favor de los derechos del personal subcontratado por parte de la administración pública. Hablamos de una iniciativa que persigue los mismos objetivos que los conseguidos en Ortuella: estabilidad en el empleo a través de la garantía de subrogación, convenios de aplicación con condiciones dignas y sanciones para las empresas que incumplan lo anterior. Es indecente que haya partidos políticos que se nieguen a aprobar estas mejoras tan importantes para la clase trabajadora”.

• Huelga en el mantenimiento de las carreteras de Gipuzkoa

Las plantillas de Goierrialea UTE 2014, UTE Miramón 2014 y UTE Urola-Deba 2014 –dedicadas al mantenimiento y conservación de las carreteras de Gipuzkoa y dependientes de la Diputación– comenzaron el 1 de marzo una huelga indefinida para luchar contra la precariedad del sector y lograr unas condiciones laborales dignas. Luis Fernández, miembro de la secretaría de la federación Industria eta Eraikuntza, destaca que la práctica totalidad de las y los trabajadores –el 98%– está secundando la convocatoria de huelga. “El objetivo de la convocatoria es regularizar

un sector público, subcontratado y precario, con una gran inseguridad laboral y sin garantías socioeconómicas. Ni empresas ni Diputación han demostrado hasta ahora voluntad de solucionar el problema, por lo que no nos han dejado otro remedio que convocar una huelga indefinida”.

• Hiru greba egun Bizkaiko Erresidentzietan

ELAk hiru greba egun deitu Bizkaiko Erresidentzien sektorean, –martxoak 17, apirilak 7 eta 8–, sektorean ordezkariak duten hiru patronalek –GESCA, ELBE eta LARES– prekaritatearen alde egin duten apustua salatuz eta Bizkaiko Foru Aldundiari gai honetan inplikatu dadin exijitzeko. Otsailean zehar langileek mobilizazio ugari egin dituzte, baina enpresek hitzarmenaren mahai negoziatzailean zuten jarrera aldatzen ez zutela ikusirik mobilizazioak gogortzea erabaki dute. ELAk erabateko gehiengo du sektorean, ordezkariaren %66a.

"...IZAN ERE, EUSKARAK EZ DU BALIO LAN EGITEKO"

Azken aste hauetan nafarrok hezkuntza arloko zenbait erabakik partidu politiko, sindikatu eta erregimenaren aldeko taldeetan sortu duen liskar biziaren lekuko izan gara. EPE traumatikoaekin hasita, Gobernuari egindako presio eta mehatxuek beren helburua lortu dute, eta hasierako proposamenetik 120 lanpostu kentzea lortu dute, guztiak euskaraz, oposaketarako prestatzen ari ziren irakasle askoren prekarietatea areagotuz.

PPk EPEaren aurka Madrilen jarritako helegitea Gobernuarentzat aitzakia paregabe izan da. PPren salaketak 100 lanpostu kentzea eskatu arren, gobernuak, modu uler gaitzean, 120 plaza kendu ditu. Hainbat sindikatu pozik azaldu dira plaza gutxiago eskaintzearekin, irtenbidea geroz eta ezegonkorragoa den etorkizun baten esku utziz. Zein herrialdetan normalizat ikusiko genuke sindikatuek EPE plaza murriztea eta prekarietatearen luzapena ospatzea?

Bigarren erabaki larria, zerrenda bikoitza mantentzea izan da da. Eta honi lotuta, Hezkuntza Departamentuak, modu traketsen, aurreko erabakia makilatu nahian irakasle elebidunei espezialitate bereko bi hizkuntzetan azterketak bi egunetan egiteko aukera eman nahi izana (prozesu nekagarritik bi aldiz pasa araziz irakaslegoa, Hezkuntza Departamentuak sobera ongi dakienean irakasleak gaituta daudela

bertako bi hizkuntzetan klaseak emateko). Salbuespen neurri hau ez da Administrazio beste esparrutan gertatzen, ez Nafarroan ezta estatu osoan ere. Zerrenda bakarra berdintasun, meritu eta gaitasuna bermatzeko modu bakarra da. Mahai orokor eta sektorialaren gehiengoaren babesa du. Zerrenda bikoitza mantentzea gutxi irudituta, erregimenaren sindikatuek, izugarriko zalaparta sortu dute azterketa datak egun ezberdinetan jartzearekin eta elebitan irakasteko gaitasuna dutenei bi azterketak egitearen aukera ematearekin. Zer gertatzen da Nafarroan? Bi edo hiru hizkuntza jakitea mugatu edo zigortu egin behar al da? Aukerak mugatu edo gaitasunak ukatu behar al zaizkie irakasle euskaldun elebidun edo eleanitzei? Era berean, inposaketat hartu zuten Iruñeko 17 haur eskoletatik 4 euskaraz eskaintzan egoitea. ¿Erota al gabilta?

Otsailaren 20an, Afapnak gidatutako kontzentrazioan espainolismo linguistikoaen militante sutsuak bildu ziren (CCOO, UGT, ANPE, CSIF eta APS), eta agerian utzi ere haien zentzugabekeria eta argudio falta. Dena zaku berean sartuta, herritarren benetako eskaerari muzin eginez eta hizkuntza eskubideetan injustizia historikoak ignoratuz, egoera hori orekatzeko helburua duen edozein neurriren aurka gogor ekiteko prest. *Gaztelaniazko irakaslegoari bazterketarik ez* leloarekin, elebakarrak diren irakasleak

baino ez dituzte kontuan hartzen, alde batera utziz euskaraz dakiten gaztelaniazko irakasleak. Hau nahikoa ez balitz, beldurrari zabaltzen dute ehunka irakasle ez direla kontratatua izango esanez. Hezkuntza Departamentuaren ardura da irakasteko gaitasun handienak dituzten irakasleak kontratatzea, hizkuntza gaitasunak barne. Erregimenaren eta *status quo*-aren aldekoek hainbeste kritikatzeko duten bigarren aukera hori, gaitasun profesional bat gehiago izatearen ondorioa da, kasu honetan ikasle nafarren %25-30ek (%43 eremu mistoan) ikasten duen bertako hizkuntza menperatzea, alegia. Non ikusi da bestelakorik? Bat gatoz, nola ez, titulazio gehiago duten irakasleek ere aukera gehiago izan beharko lituzketela, eta horregatik aspalditik zerrenda bakarra aldarrikatu dugu, hau da, irakasleagoa norberaren meritu eta gaitasunen arabera sailkatzeko bidezko modurik eraginkorra delako.

Euskara lurralde osoan ofiziala ez izatearen argudioaz; bi hizkuntzak ofizialak diren eremu euskalduneko den irakasle bati ukatuko diogu bere herrialdean gaztelaniazko lanpostu bat eskuratzeko aukera? Zein irizpideren arabera? Lehen aipatutako sindikatuen presioek hizkuntzagatik bereizitutako zerrendetan daudenen irakasle elebakarren pribilegiozko egoerak mantentzea dute helburu, eta, bide batez, oso koldar jokatu duen gobernu higitzea.

Gobernu honek eskubide linguistiko eta laboralen urraketa eta bazterkeriarekin bukatzeko aukera izan du eta ez du gauzatu. Honi guztiari beren burua ezker eta aurrerakoitzat duten sindikatu eta partiduen jarrera klientelista gehitu behar zaio. Antzinako erregimena gogoan dute eta oraindik mesedek zor dizkiote antza denez. Nork uler dezake berezko bi hizkuntza duten erkidegoetan murgiltze linguistikoa bultzatzen duten partidu eta sindikatuek, hemen Nafarroan berdinean ez jokatzeko?

Kolektibo hauek irekitzen ari diren fronte guztietan elementu komun bat dago, Nafarroako berezko hizkuntzeta baten aurkako auto-gorrotoa nabaria, euskara ez jakitearen kultura bultzatzea eta urteetan luzatu diren pribilegiozko egoerak galtzearen beldurra. Gogora dezagun noizbait eraldun ahotan guztiok entzun dugun esaldi hura: "Beste hizkuntza bat ikasi nahiago dut, izan ere, euskarak ez du lan egiteko balio". Eztabaida konstruktiboa beharrezkoa dugu, balio demokratiko eta berdintasunean oinarritutako gizarte batera eramango gaituena, eta jakina, gure ezagutza eta aberastasunak saritu eta bultzatuko dituen.

Oihana Goigana Bengoetxea, Alfredo Lakuntza Vicario eta Ander Pascual Ariz, ELAK Nafarroako irakaskuntzan dituen ordezkariak

LABURREAN / BREVES

● Caravana de precarios y precarias en Iruñea

Dentro de la campaña que ELA está desarrollando en contra de la precariedad, el 3 de marzo se realizó en Iruñea una caravana de coches. El objetivo de esta acción fue identificar y denunciar las políticas precarias en diversas empresas. La caravana comenzó frente a la patronal CEN y terminó en el polígono industrial de Landaben. En el trayecto se denunciaron, además, la situación de los trabajadores y trabajadoras de los Supermercados DIA y del Servicio Navarro de Salud - Osasunbidea.

● Cuarenta aniversario de la muerte de cinco trabajadores en Gasteiz a manos de la policía española

El 3 de marzo se cumplieron cuarenta años de la muerte de cinco trabajadores que participaban en un encierro en la iglesia de Zaramaga (Gasteiz) como consecuencia de los disparos de la policía española. ELA, como todos los años, participó en la manifesta-

ción convocada para recordar la memoria de estos cinco trabajadores. Además, nuestro sindicato quiso aprovechar los actos convocados para recordar que la lucha y los motivos por el que murieron hace cuarenta años continúan vigentes.

● ELA denuncia al Ararteko la política informativa de EITB

Una delegación de ELA se reunió el 2 de marzo con el Ararteko Manuel Lezertua para poner en su conocimiento unas denuncias relativas al funcionamiento de EITB. Nuestro sindicato denunció ante el Ararteko que EITB incumple la ley para que las propuestas sociales y políticas alternativas se conviertan en una anécdota informativa, desempeñando, fundamentalmente, un papel de apoyo al Gobierno, a los partidos que lo sostienen y a los intereses del mundo económico.

● Errefuxiatuen eskubideen alde

Otsailaren 27an errefuxiatuen eskubideen alde Europa mailako martxak egin ziren. Euskal Herrian ere sindikatu eta eragile ugariak deituta mobilizazioak egin ziren hiriburuetan. ELAK bat egin zuen mobilizazio hauekin, eta sindikatuaren ordezkariak zabal batek parte hartu zuen. Modu honetan ELAK ere bat egin nahi izan zuen Europar Batasuneko gobernu eta erakundeei zuzendutako salaketa kolektiboarekin, migrante eta errefuxiatuen tragedian erakusten ari diren jokabidea dela-eta.

● ELAK bere poza adierazi nahi du Arnaldo Otegiaren askatzea dela-eta

Martxoaren lehenean Sortuko idazkari nagusi Arnaldo Otegi kartzelatik atera zen, azken sei urte eta erdiak espetxean igaro eta gero, Bateragune auzia

dela-eta. ELAK bere poza adierazi nahi du albiste honen aurrean. ELAK gogora arazi nahi du Arnaldo Otegi, erreferente eta solaskide politikoa izanik, sekula ez zutela espetxeratu behar izango bere jardura politikoa medio. Dena dela, nabarmendu beharra dago auzi beragatik oraindik ere Rafa Diez Usabiaga kartzelan jarraitzen duela. Zentzu honetan, gure sindikatuak Diez Usabiaga lehenbailehen askatzea exijitzen du.

● Brioche Pasquier de Irun trata de impedir la actividad sindical

ELA denuncia que la dirección de Brioche Pasquier –empresa situada en Irun y dedicada a la elaboración de productos alimentarios de panadería y bollería– ha despedido a una trabajadora con el único objetivo de impedir que la plantilla se organice sindicalmente para mejorar las condiciones laborales. En opinión de ELA, este despido es una represalia de una dirección que pretende general el miedo entre la plantilla. Además, nuestro sindicato denuncia que la empresa tiene un índice de eventualidad y precariedad escandaloso.

Unai Martínez, responsable de la federación Industria eta Eraikuntza, acusa a empresas y Gobierno Vasco de ocultar información sobre la situación del acero en Euskal Herria

“ES UNA CORTINA DE HUMO”

De izquierda a derecha Unai Martínez, secretario general de la federación Industria eta Eraikuntza, Mari Jose Viso, miembro de la secretaria de la federación Industria eta Eraikuntza, y Joseba Villarreal, responsable de negociación colectiva, en la rueda de prensa ofrecida el 7 de marzo para hablar de la situación del sector del acero en Euskal Herria.

Preocupación, malestar, indignación... Son varios los sentimientos que asaltan al responsable de la federación Industria eta Eraikuntza de ELA, Unai Martínez, ante lo que califica de “campana orquestada” para mostrar una realidad distorsionada del sector del acero en Euskal Herria. La decisión de Arcelor Mittal de cerrar de “manera temporal e indefinida” su planta de Sestao es justificada tanto por el cluster del Acero como por el Gobierno Vasco con argumentos como “el dumping chino” o “la elevada factura eléctrica” de las empresas. Martínez considera que existe un interés común de instituciones y empresas para responsabilizar de las decisiones traumáticas que afectan al empleo y a las condiciones laborales de aquí, a actores y a factores que se encuentran a miles de kilómetros, cuando no es así. “Es una cortina de humo”, denuncia.

-¿Qué valoración merecen a ELA las reuniones de la llamada Mesa del Acero impulsadas por el Gobierno Vasco?

-Las reuniones de *la mesa del acero* impulsadas por el Gobierno Vasco están intentando trasladar a la opinión pública que los participantes son defensores de la industria vasca. Sin embargo, no hay más que ver la *nacionalidad* de la mayoría del accionariado de las empresas que participan en esa mesa para darse cuenta de que eso no es así: Arcelor Mittal (India),

Gerdau (Brasil), Celsa Atlantic (Cataluña), Olarra (Italia)... El único objetivo de estas empresas, que no esconden, por otra parte, es repartir dividendos a su accionariado. A pesar de ello, el Gobierno Vasco trata de hacer creer que a estas empresas les importa la sociedad vasca.

-No has dudado en calificar de cortina de humo la idea interesada y ampliamente extendida de que ‘China cierra la ACB’, en el sentido de que la venta de acero chino por debajo de su coste es el único culpable de la crisis del acero...

-Se acusa al dumping chino de los ajustes actuales y futuros en las acerías vascas. Se esconde o se omite, sin embargo, que Arcelor Mittal también produce en China: Jinxi Steel (también conocida como China Oriental Group), es participada en un 47,02% por Arcelor Mittal. No debemos olvidar que Arcelor Mittal es la mayor productora de acero del mundo, doblando a la segunda empresa en capacidad de producción. Que Arcelor Mittal acuse al mercado de obligarle a asumir medidas traumáticas es una verdad a medias, ya que, en gran medida, Arcelor Mittal es el propio mercado. Prueba de ello es que la producción comprometida para la ACB en el año 2016 no se ha perdido, sino que se ha desviado a otras plantas del grupo.

-El mayor coste eléctrico es otro argumento utilizado para justificar las traumáticas medidas empresariales. ¿Qué hay de verdad?

-Existe gran opacidad en los datos que se presentan a la opinión pública respecto de la factura eléctrica de los grandes consumidores eléctricos. Hemos tenido acceso al informe sobre la materia del profesor de la Universidad del País Vasco Gorka Bueno que, basándose en los datos aportados por Eurostat y de la Asociación Española de Exportadores de Productos e Instalaciones Siderúrgicas (SIDEREX), desmonta totalmente la teoría del mayor coste eléctrico en Euskal Herria. Además, las empresas no nos quieren dar información alguna respecto de su factura eléctrica. Tememos que esta campaña busque abaratar aún más la factura eléctrica a los grandes consumidores industriales. Este hecho conllevaría el encarecimiento de la factura de las industrias pequeñas y medianas y de las familias, ya que tras la última reforma el costo global de la electricidad no puede abarataarse.

-Volviendo a la acusación de que la cortina de humo... Los intereses de las empresas son evidentes, pero, ¿a qué juega el Gobierno Vasco dando cobertura a estas multinacionales?

-Mediante propaganda se está intentando que la sociedad vasca no sea consciente de la inexistencia de política industrial desde hace años. La apuesta decidida de los distintos ejecutivos del Gobierno Vasco en las últimas décadas por una política neoliberal, nos ha llevado a la desoladora realidad actual. Las grandes empresas vascas tienen sus centros de decisión a miles de kilómetros. Además, cada venta de empresas de capital vasco es recibida con satisfacción por el Departamento que dirige la consejera Tapia. A las acerías, hay que sumar los últimos años a empresas como Guascor, Euskaltel, Corporación Patricio Echeverría o, actualmente, Gamesa, en negociaciones para ser absorbida por Siemens; en todos los casos, para los diferentes responsables de industria la deslocalización ha sido una buena noticia.

-Siguiendo tu línea argumental, las declaraciones de la Consejera de Industria Arantza Tapia en torno al TTIP no han sorprendido a ELA...

-En *coherencia* con la apuesta por eliminar al capital vasco de nuestra industria, la Consejera Tapia ha defendido en sede parlamentaria el TTIP (Acuerdo Transatlántico para el Comercio y la Inversión), acuerdo auspiciado por los EE.UU que busca desregular completamente el mercado. Este acuerdo busca eliminar barreras para el comercio, entendiendo como barreras los derechos laborales o las leyes que protegen el medio ambiente. La consejera ha defendido el acuerdo, argumentando que va a ser una gran oportunidad “para las medianas y pequeñas empresas”. Un buen titular sin contenido: nadie conoce medida alguna que aporte el TTIP que facilite la labor de nuestras Pymes. Nos encontramos en un contexto donde se va a discutir si Euskal Herria será en el futuro un país industrial, con condiciones de trabajo dignas y una actividad responsable desde el punto de vista medioambiental. Nos toca afrontar la actual coyuntura con una consejera de Industria de la CAPV que ha decidido que su actividad principal es desinformar a la sociedad para ayudar a las grandes empresas de capital extranjero.

-Así las cosas, el papel que quiere desempeñar el sindicato no se antoja fácil...

-Nos toca informar, formar y movilizar, en un contexto y en una coyuntura en la que, para no variar, vamos a contracorriente... No es fácil, pero es el trabajo que nos hemos autoimpuesto; es el papel que ELA ha decidido desempeñar en esta sociedad. En este sentido, hacemos un llamamiento a los y las trabajadoras y a la sociedad en general para que no caigan en esa trampa. Es tiempo de lucha.

www.ela.eus / @ELAsindikatu / ELA-Facebook

ELA

Barrainkua 13, Bilbao
Tel. 94 403 77 00
Fax 94 403 77 66

Dep. legal BI-199-00

www.ela.eus

**Franqueo concertado
nº 08/207**